

INVOLVED

Esitleb:

Noored räägivad! Oma kogemusest .

2016

Noorte kogemuslood välismaalt

Reisimine

OSALEMINE

Vabatahtlik tegevus

INVOLVED.

INVOLVED.

Kõik selles ajakirjas sisalduvad materjalid, sealhulgas tekst ja pildid on INVOLVED MTÜ ning artiklite autorite omandis. Ajakirjas sisalduvaid materjale ei tohi reprodutseerida, muuta, levitada või taasavaldada (kas otseselt või lingates) ilma meie eelnevava kirjaliku loata. Sisu koopiaste kaubamärki, autoriõigust või muud siin sisalduvat ei tohi muuta või eemaldada.

© 2016 INVOLVED

WWW.INVOLVED.EE / info@involved.ee

INVOLVED mtü

Sisukord

MEIST / EURODESK / ERASMUS+

1 **Margaret Sarv**
Reisikogemus.

Kristina Silaškova
2 Arglikkusest heatahtlikkuseni ehk kuidas minust vabatahtlik sai.

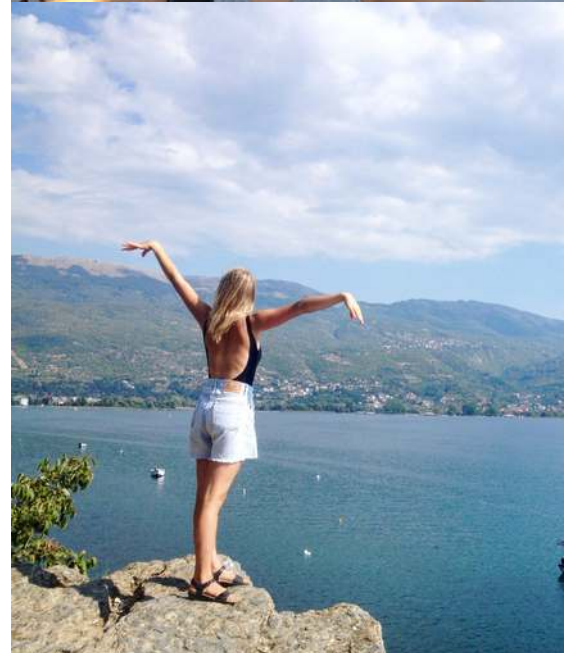
Krismar Rosin
3 Vene koolidest.

Aivi Anijago
4 Gruusia missioon ``Step Forward for Better Future!

Annika Peterson
5 Enne EVS-ile minemist ma ausalt öeldes ei teadnud, mida oma eluga ette võtta.

Martin Kullama
6 ISeitse kuud muinasjuttu ja eneseületamisi Islandil.

Maarja Lainevoog
7 Poole aasta jagu uusi võimalusi ja isiklik fännklubi.

INVOLVED.

involved.ee

Sisukord

Tiina Kiislar

8 Rahvusvahelises Spordi ja Kultuuri Liidus oma eesmärkide poole ronimas

Jete-Marja Vurner

9 kogemus Sloveenias.

Kairit Kuusik

10 Reisimise mõju minu elule.

Triin Sõro

11 Minu Gruusia

Seidi Preitof

12 Kohalejõudmine esmamulje, Klodzko.

Maria Tšerepaha

13 Mina kümme kuud päikesesaarel - GranCanarial.

Merili Vasser

14 Unistus on see, mis viib maailma avastama.

Sisukord

Krister Sep

15 Prantsusmaal: naeratasin ja ütlesin sobival ajal “oui”

www.involved.ee

INVOLVED mtü

MEIST

Mittetulundusühing INVOLVED on ametlikult loodud 2012. aastal.

Kui soovid meiega koostööd teha, ära kahtle ühendust võtmast koduleheküljel näidatud kontaktide

Üldine e-post:
info@involved.ee

telefon: +372 555 96
458 / +372 529 1717

Skype:
involved.ngo

Facebook:
involvedngo

Twitter:
INVOLVEDestonia

Tumblr:
involvedestonia

Instagram: nvoled_ngo

Registrikood:
80341123 Euroopa

© 2016 INVOLVED

INVOLVED.

Mittetulundusühing INVOLVED on avalikes huvides tegutsev organisatsioon, mille asukohaks on Eesti Vabariik.

Ühingu eesmärgiks on elukestva õppe võimaluste loomine ning indiviidide ja erinevate sihtgruppide arengu soodustamine nii kohalikul kui ka rahvusvahelisel tasandil, mille saavutamiseks teostatakse muuhulgas järgmisi tegevusi:

- Praktiliste oskuste arendamine, silmaringi avardamine, võimaluste pakkumine ning seeläbi isikute aktiivsem osalemine ühiskonnaelus;

- Informatsiooni kogumine, töötlemine ning levitamine;

- Trükiste koostamine, korrigeerimine ja väljaandmine;

- Projektide koostamine ja läbiviimine ning selle-alase teenuse pakkumine ja konsultatsioon; nõustamis- ja infoteenuse pakkumine;

- Laagrite, noortevahetuste, koolituste, seminaride, treeningute, konverentside, kursuste, töötubade, näituste, sündmuste jmt korraldamine ja jäädvustamine; – Teatri kui sotsiaalse integratsiooni meetodi tutvustamine, arendamine ja implementeerimine nii kohalikul kui ka rahvusvahelisel tasandil;

- Vabatahtliku tegevuse arendamine, propageerimine ja koordineerimine nii kohalikul kui ka rahvusvahelisel tasandil;

- Sündmuste ja projektide korraldamine näiteks järgmistes valdkondades, kuid mitte ainult: noorsootöö, sotsiaaltöö, haridus, kultuur, muusika, kunst, fotograafia, tants, sport, keskkond, tervis, kultuuridevaheline õpe, integratsioon ja migratsioon, võrdõiguslikkus ja inimõigused.

D.

INVOLVED.

IN

INVOLVED.

D.

INVOLVED.

IN

INVOLVED.

D.

INVOLVED.

IN

INVOLVED.

D.

INVOLVED.

IN

eurodesk

INVOLVED.

Euroopa noorteportaal – teave ja võimalused noortele kogu Euroopas

Euroopa noorteportaal pakub teavet ja võimalusi Euroopas elavatele, õppivatele ning töötavatele noortele ja seda nii Euroopa kui ka erinevate riikide tasandil.

Portaalis käsitletakse kaheksat põhiteemat, see hõlmab 34 riiki ning on kättesaadav 28 keeles.

INVOLVED mtü

Meie organisatsioon on EURODESK võrgustiku tugikeskus Eestis

Teave on veebisaidil esitatud teemade kaupa, nagu haridus ja koolitus, kultuur ja loovus, tervis ja heaolu jne. Need teemad leiad avalehelt ning iga lehekülje ülaservas olevast menüüst.

Iga teema on omakorda jaotatud alateemadeks, mis avanevad konkreetsetel teemadel klõpsates.

Teavet pakutakse nii Euroopa tasandil tervikuna kui ka iga riigi kohta eraldi. Klõpsates lingil „Vali riik” saad valida, kas soovid näha kogu Euroopat hõlmavat teavet või informatsiooni mõne konkreetse riigi kohta. Kõik artiklid ei ole iga riigi kohta saadaval.

Enamiku lehekülgede paremast servast leiad lühikese nimekirja uudistest ja üritustest, mis on seotud selle riigiga, mida sa parasjagu vaatad. Kui soovid lisateavet, klõpsa konkreetisel uudisel või üritusel. Samuti võid kuvada ürituste ja artiklite täieliku nimekirja, klõpsates nuppudel „Kõik üritused” või „Kõik uudised”.

Meie organisatsioon on
EURODESK võrgustiku
tugikeskus Eestis.

Portaal võimaldab noortel saada vastused oma küsimustele Eurodeski võrgustiku kaudu.

<https://eurodesk.eu>

Erasmus+

ÜKSIKISIKUTE VÕIMALUSED

Erasmus+ pakub igas vanuses inimestele mitmesuguseid võimalusi teadmiste ja kogemuste täiendamiseks ning vahetamiseks eri riikide asutustes ja organisatsioonides.

E

rasmus+ on Euroopa Liidu hariduse, koolituse, noorte ja spordi toetusprogramm.

Programmi eelarve on üle 14,7 miljardi euro ning see annab üle 4 miljonile eurooplasele võimaluse välismaal õppida, koolitustel osaleda, kogemusi saada ja vabatahtlikku tööd teha.

<http://ec.europa.eu/programmes/erasmus-plus/>

INVOLVED mtü

"Reisikogemus"

Kirjutan viimati ette võetud reisist, et mälupeettest hoiduda

Oli juba ammu plaanitud minna klassiga lõpureisile Horvaatiasse, Split'i. Meie sõbrannaga aga otsustasime lennata kodumaalt teistest nädal varem. Sihtkohaks sai hoopiski Budapest. Olime otsustanud ööbida kasutades diivanimajutust (couchsurfing). Kohale jõudes ei saanud me aga kontakti oma majutajaga ja nii hakkas pihta uute majutajate jaht. Käisime ühest wifi-punktist teise otsides mõnd lahket võõrustajat, samaaegselt mõeldes plaane, kust leida mõni hostel või kuidas öömajata läbi ajada. Öhtu aina lähenes, meie väsisime üha enam ja enam, linn ärkas ikka enam ja enam... Kõige selle keskel ei lasknud me tänu teineteise seltsile tujul langeda. Lõppude lõpuks lahenes kõik hästi ja leidsime endale võõrustaja. Hüpates kolm ööd edasi jõuame hommikuni, mil alustasime liikumist Zagrebi poole.

Saanud umbkaudsed juhised hea hääletuspaiga kohta, asusime kesklinnast teele. Sõitsime metrooga nii kaugele kui võimalik ning otsisime bussi, mis pidi meid viima õigesse punkti. Küsides inimestelt bussipeatuse kohta, saime kuulda lugusid salapärasest bussist. Ühed ütlesid, et buss läheb siitsamast, tuleb lihtsalt oodata, teised ütlesid, et sellist bussi ei sõidagi, kolmandad, et sõidab küll, kuid hoopis teise metroopeatuse juurest. Olime juba lootust kaotamas, astusime ühe teise bussi peale, mis pidi meid mõnede juttude järgi sihtkohale lähemale aitama. Igaks juhuks küsisime veel bussis seisvalt noorelt neiu, kas buss sõidab kaardil asetsevale kohale lähemale. Neiu taipas jalamaid meie eesmärki ja sõnas, et kui me tahame hääletada, siis on see vaid kilomeeter jala minna ja bussiga pole meil üldse mõtet sõita. Tänasime ja asusime kõndima.

Vaatamata headele juhistele läks küllaltki kaua õige paiga leidmiseks. Kuid jõudsimme pärale! Rõõm, kuid siis, oh õnnetust, kolm noormeest hääletavad meist veidi eespool, kõvasti paremas kohas. Otsustame vaadata, kas saame bensiinjaamale lähemale seista, et kergemini autot leida. Kuid noormehed seisis otseloomulikult täpselt pärast bensiinjaama. Meile seal ruumi ei jagunud.

Otsustasime bensiinijaamale oma sildikesega ring peale teha. Keegi ei reageeri, hakkame ära kõndima, kui äkki - kellegi käsi viipab meid enda poole. Sattusime argentiinlase ja tema tütre autole, saime küll nendega vaid poolele tee, kuid nii toredate seltskonna eest oleks võinud ka sihtkohast hoopis eemale sõita. Pealegi oleme selle tänul supluse võrra Balatoni järves rikkamad. Nende pisi-seikade abil proovisin edasi anda meie reisi habrast struktuuri - me ei teadnud iial ette, kuhu võisime jõuda. Ühelt poolt oli see hirmutav ja väsitav, teisalt aga huvitav. Suutsime meele ikka rõõmsa hoida ja nüüd võin öelda, et iga viperus oli vaid ettevalmistus uueks seikluseks. Jõudsime reisisid paigusse, kuhu ei plaaninudki minna, kuid just need kohad on jätnud sügavaimad muljed. Tundsin, et iga tagasilöökk lunastati heldelt ja olen tänulik, et sain osaks säärastest lugudest! Nüüd jääb üle vaid järgmisi seiklusi otsida.

Margaret Sarv, EVT vabatahtlik
Makedoonias, 2016. Margaret saatvaks
organisatsiooniks oli INVOLVED mtü -
Estonia

INVOLVED mtü

Arglikkusest heatahtlikkuseni ehk kuidas minust vabatahtlik sai

Mäletan, kui olin veel koolieelik, kuidas me emaga kõrvuti, minu väike kauss tema suure kausi kõrval, koos pesu pesime. Tema minu riideid ja mina oma nuku riideid. Ma ei teinud seda tingimata sellepärast, et mulle meeldis pesu pesta. Ei, ma tegin seda, sest tahtsin end kellegi kõrval sama asja tehes kasulikuna tunda.

"Olin alati õnnelik, kui keegi mind
koristamisse või söögitegemisse kaasas"

Isegi kui minu panused olid väiksed. Olles aga harjunud lapsena ka palju omaette mängima, olin kooli minnes väga arglik ja vaikne. Seega isegi kui ma tahtsin millestki osa võtta, siis mul polnud piisavalt julgust, et suu lahti teha. Õnneks mul oli sõbranna, kes võttis neljandas klassis kätte ja viis minu lauludega kassetti klassijuhatajale kuulata. Üksi asi viis teiseni ja äkitselt laulsingi lastekooris, sealt edasi juba soolokonkursitel ja aastaid hiljem ka tütarlaste ansamblis. Tagasihoidlikust tüdrukust sai teotahteline noor naine. Lisaks muusikale, hakkasime koos klassikaaslastega koostama tantsukavasid, millega kooli ees esinesime, võtsime osa kõiksugu laatadest ja osalesime muuhulgas teatriõhtutel, Playboxi võistlustel ning teistel koolis ja ka kooliväliselt korraldatud üritustel. Selleks ajaks, kui ülikooli jõudsin, oli teotahe veelgi kasvanud, seega astusin samal aastal WAF laulukooli. Alates laagritest ja ühisesinemistest kuni Laululahinguni – see kool, sealsed pedagoogid ja kaaslauljad õpetasid mulle sõna „ühtekuuluvus” tõelist tähendust. Nii sain lisaks julguse võtta osa üritustest, millest varem lavanärvi tõttu loobusin, sest pidasin iga väiksematki sõnavõttu esinemiseks. Kui ma õigesti mäletan, siis esimene üritus, millest „ametlikult” vabatahtlikuna osa võtsin, oli Tallinna Ülikooli korraldatud Peda Folk. Asi ei olnudki niivõrd rollis, millesse määratud olin, vaid põnevust tekitas hoopis selle melu keskmes olemine ja end kasulikuna tundmine.

Üritus, pärast mida mulle vabatahtlikkuse pisik jäädavalt külge jäi, oli 2010. aastal aset leidnud Uue Maailma tänavafestival. See linnaosa oli kui maa keset linna, kus võisidki ära unustada, et üldse Tallinnas viibid, eriti festivali ajal. Kirjutasin oma blogis järgmisel aastal, et „Uue Maailma festivali juures on alati kõige maagilisem asi olnud selle kõiki ühendav jõud”. Pole siis ime, et tol aastal festivalist juba vabatahtlikuna osa võtsin ning et selle paiga maagia mind pärast mõneaastast pausi 2014. ja 2015. aastal taas vabatahtliku rolli tagasi tõi. Lisaks Uue Maailma festivalile, avastasin 2011. aastal Tallinnas vabatahtlikuna Pimedate Ööde filmifestivali. „Ma ei ole vist kunagi olnud koos nii suure kamba tegelastega, kes minu armastust independent filmide vastu jagaksid või kes oleksid nii sõbralikud ja nii elavad,” olid minu sõnad pärast üritust blogis muljetades. Armastus ürituse vastu oli lausa nii suur, et olin PÖFFil erinevates rollides vabatahtlik veel kahel järgmisel aastal, proovides 2013. aastal kätt ka Tartus.

Kui eelnevat hoolikalt lugeda, siis selgub, et kõikide nende vabatahtlikukogemuste ühiseks nimetajaks on inimeste ühendamine. Alates tol päeval emaga pesu pesemisest kuni eelmise aasta Uue Maailma festivalini, ma olen nautinud seda ühtekuuluvustunnet, mis vabatahtliku tegevusega kaasneb. Need kogemused on mulle olnud väärtuslikumad, kui mistahes raha eest ostetud asjad ja nende kogemustega kaasnevad emotsioonid võimsamad kui ükski tööalane võit. Läks küll aega enne kui kõigi asetleidnud sündmuste olulisust mõistsin, kuid tänu eelnimetatud asjaosaliste toetusele leidsin lõpuks inimeste abistamises oma tõelise kire. See kirg andis mulle julguse töölt lahkuda ja võimaluse vabatahtlikuna Islandil uut ja täiesti teistsugust peatükki oma elus alustada. Ning kuigi hirm tundmatuse ees ei kao kuhugi, ei karda ma oma kutsumusele järgneda. Jääb ainult üle öelda – kohtume Reykjavíkis!?

Kristina Silaškova Islandil 2016

Vene koolidest

Isegi kui ma pole seda väga palju teinud, armastan käia koolides EVS reklaamimas. Tegelikult peaks see olema vabatahtlike põhitöö, aga meil on keelte õpetamine saanud esikoha. 2017 püüan aga tublim olla ja käia rohkem. Seniks aga meenutan natuke senist kogemust.

“Vene kooli sisenemine on nagu vanglasse minek”

Olgu tegemist ülikooli või keskkooliga, alati on vastas turvaväravad, väga vihane turvamees ja õiendav admistraatori mutt. Kõikide energialt peegeldub mõtteavaldus, et mida sina, jobukakk, siit tahad? Eriti veel siis, kui tuiad nõutu näoga ringi ja ei oska olla ega astuda. Tihti pidime prantsuse vabatahtlikuga ootama ja tunnistama, kuidas meid turvamees või admistraator välja ajada tahtsid. Õnneks päätsid meid õpetajad. Kui ma kunagi peaks vene tite saama, siis saab ta ainult koduõppet.

Vene lapsed teavad, mida teha terrorismi korral

Tuiasin üks päev ühes kunstikoolis ja märkasin teadetetahvliit: kuidas käituda terrorismi korral. Pildil olid kamoflaažis pahad, püstolid käes ja lapsed pantvangis. Järjekorras oli toodud ära soovitatavad käitumismudelid. Venemaale tulles märkab inimene kohe kõrgendatud valvet avalikes kohtades nagu bussijaamad, vaksal, populaarsemad pargid ja vaatamisväärsused. Peterburi ja Moskva on politseinike, koeri, x-ray röntgeneid täis. Krasnojarskis olles sain teada, et ka koolides kardetakse terroriste. Mõtlesin miks, kuniks tuli meelde Beslani koolikriis 2004. aastal.

Venelased õpivad ka laupäeval

Nii mu vene pereliikmed kui ka tuttavad on tihti laupäeval koolis. Ma arvasin, et venelased on meist kõvasti targemad seepärast. Tegelikult õpitakse vist kiiremini niimoodi. Sest meil Eestis on 12. klassi, Saksamaal pid üldse 13. klassi gümnaasiumis olema. Kui ma õigesti tean, oli Nõukogude Eestis samuti 11. klassi. Meie vanemad said kiiremini targemaks.

Vene tüdrukud on targemad

Krasnojarskis asub üks kahest ainult tüdrukutele mõeldud koolidest. Minu üks inglise keele õpilane käib selles koolis. Kui mina arvasin, et selle kooli mõte oli hoida Andreid Svetlana seelikusabast eemal, siis mu õpilane ei nõustunud. Tema väitis, et tüdrukud kasvavad üles ja arenevad kiiremini, seepärast on neil parem omakeskis olla. Siinkohal meenub mõtteavaldus, et sa oled viis inimest, kellega end ümbritsed. Selleks, et Svetlana kiiremini areneks, on tal vaja Nastja kõrval istuda, mitte kiruda, et Anton on ikka veel kuidagi aeglane! Tüdrukute koolis keskendutakse rohkem humanitaar-ainetele, tehakse käsitööd ja kokkamist. Samuti õpitakse etiketti.

Koolis kantakse koolivormi. Minu jaoks oli üllatav see, et vahepeal kestavad tüdrukute koolipäevad kaheksast hommikul kuueni õhtul. Kui peaksin vene tütre saama, paneksin ta sinna kooli! Tüdruk saab geeniuseks ja Andrei ei saa seelikusabast kinni haarata!

Krismar Rosin: EVT vabatahtlik Venemaal, 2016/2017. Krismar saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü - Estonia

Gruusia missioon "Step Forward for Better Future!"

Seitsme maa ja mere taga asub muinasjutuline maa Gruusia, milles peidus metsik elu ja hingematvalt ilus loodus. Noorteorganisatsioon INVOLVED MTÜ andis mulle ja üheksale teisele vabatahtlikule võimaluse lennata tuhandete kilomeetrite kaugusele, eemale Eestimaa heitlikest ilmadest ning veeta lõunamaal üks

seiklusterohke septembri kuu. Koht, mis jättis hindamatuid mälestusi ja unustamatuid hetki terveks eluks. Projekt toimus Tbilisist linnulennu kaugusel asuvas väikelinnas nimega Rustavi, kus korraldasime suurel linnaväljakul noortele mängu ja õpetasime kergemaid näputöid. Meie missioon kandis vilja, sest oli näha rõõmu ja sõna laste silmis. Sel kuldsel sügiskuul olid valmis saanud enamuse puu- ja köögiviljad ning valmistuti saagi koristamiseks ja viinamarjaveini valmistamiseks. Kogu Gruusias on tavapärane, et iga majapidamine kasvatab viinamarju ja toodab oma veini. Õhtupoolikud möödusid mahlaste arbuuside, melonite ja magusate viinamarjade pugimisega, mida sai osta turult otse talunike käest, ainult mõne kopika eest.

Nädalvahetustel avanes võimalus külastada lummat pealinna Tbilisit, mis õhtuhämaruses meenutas tuledesäras imelist muinasjutumaad. Linnaliikluses ei kehti seal mingisugused reeglid. Mina, oma auto juhtimise kogemusega, seal liikluses ellu ei jääks, autod signaalitasid ja mõlkis sõidukeid näeb- kuuleb seal igal pool. Kogu riigi ajalugu ulatub iidsetesse aegadesse, näha võis kiviaja linnavaremeid ja muinaskoopa. Mis veel oli hämmastav, et kodutud koerad on nii linnastunud, et ületavad teed lausa vöötrajalt vaadates enne vasemale ja paremale.

Üks meeldejäävamaid seiklusi oli, kui viibisime nädal aeg laagris, kus tulevikus planeeriti kohalikele lastele suvelaagreid korraldama hakata, kuid mis vajas eelnevat korrastamist. Meie lõime käed külge maja värvimises ja lõkkeplatsi ehitamisel. Seal mägede, jõesängide ja orgude vahel käisime uudistamas ka ühes väikeses tüüpilises Gruusia väikekülas. Vaatepilt, kus kõik koduloomad- hanetibud koos eeslite ja notsudega, õnnelikult koos elavad ja isegi söögikaussi jagatakse sõbralikult naabri omaga, ei näe kodumaal mitte kuski. Meie telkplats oli ümbritsetud karjamaadega, koidul viisid karjused oma kilisevate-kolisevate kellukestega lehmad, kitsed, lambad ja isegi pühvlid karjamaadele.

Õhtu hämaruses ootas iga "Maasu" oma peremehe värava ees. Maamajad on külades meie ettekujutuse järgi elamiskõlbmatud, katused on olematud, aknad kohati puuduvad, ent ometi seal elatakse. Grusiinid jätsid mulle väga sügava mulje, nende külalislahkus on ilmatu ja neil on väga soe süda.

Tagasi lennates oli kohver teadmistest ja kogemustest pungil ning emotsioonid laes.

Meie rahvuste vahel tundub olevad ka eriline vendlusside, lause „Ma olen eestlane“ tõi iga grusiini Sind kallistama. Söögilauad on rikkalikult kaetud ja lookas ning kunagi ei puudu toostmeister, ehk Tamada, kes ütleb arvukalt tooste ning

hoolitseb selle eest, et veini voolaks ojadena.

Kuna minu vabatahtliku teenistusest on möödas juba poolteist aastat, siis on aega olnud selle üle mõtiskleda ja aru saada, kui palju see andis värvi ja vürtsi minu elule juurde.

Isegi need väikesed oskused, mida arvasin, et elus kunagi vaja ei lähe, sain just neid seal rakendada ja teistega jagada. Just niimoodi õpime oma elus juurde uusi teadmisi, oskusi ning suurendame oma vilumusi.

Erasmus + projektid on parim viis uute kohtade avastamiseks, saada uusi kogemusi ning luua eluaegseid sõprussuhteid. Suhtlen endiselt oma kolleegidega, aastas vähemalt korra käime üksteisel külas ning vaaritame

hatšapure ning hinkaale. Mainimist väärrib, et taskuraha ja majutuse eest ei pea muretsema ning ka transpordi kulud kaetakse kindla summa ulatuses. Kogu selle põneva elamuse eest tänan ma kogu südamest, Alo ja Angelit, kes näitavad üles siirast hoolivust. Millal iganes sa hädas, aitavad ja leiavad nad lahenduse igale su probleemile ja murele. Tänu Teile on noortel võimalus laiendada oma silmaringi ja avastada ümbritsevat maailma ning näha seda hoopis teise vaatenurga alt. Olete täiega lähedad!

Aivi Ainago, EVT vabatahtlik Gruusias, 2015. Aivi saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü - Estonia

Makedoonia -
vähe teatud
riik, mis on täis
üllatusi, sooje
ja sõbralikke
inimesi ning
päikesepaistet

Minu EVS-i kogemus sai alguse
eelmisel sügisel. Mäletan veel
hästi, et Eestis lennujaama
sõites sadas paduvihma ja

oli külm ning mõtlesin, kas terve aasta
võõral maal, üksi, on äkki liiga pikk aeg.
Olin pikaajalisest välismaale minemisest
juba ammu mõelnud, kuid vahetult enne
äraminekut, jõudis alles tõeliselt kohale, et
ma selle realselt ka ette võtan.
Makedooniasse jõudes võttis mind vastu
päikesepaiste ja suur kuumus.

Sel hetkel tundsin, et tegin õige otsuse Eesti külmast ja hallist sügisest eemale minnes.

Minu uueks kodulinnaks oli Kavadarci, linn Lõuna-Makedoonias. Projektiks oli mul töötamine kohalikus noortekeskuses ning organisatsiooni ökoloogilises farmis.

Peale selle tegelesin veel väga erinevate tegevustega.

Andsin inglise keele tunde lastele, üritasin mõnele innukale noorele ka eesti keelt õpetada. Peale keeletundide tegelesin puuetega inimestega ning sotsiaalses riskis olevate lastega. Veel korraldasin rassismivastast kampaaniat koostöös kohalike noorte ja keskkoolidega, olin suvelaagri kordinaatoriks, tegin jooksvalt tegevusi noortekeskuses ning tegelesin palju ka fotograafiaga. Endal olid suhteliselt vabad käed ja kui mõni mõte tuli, mida tahaks teha, siis see ka tegemata ei jäänud.

Jäin oma aastaga Makedoonias väga rahule. Ma ei teadnud sellest riigist enne minekut palju, kuid just seepärast oligi seal nii huvitav. Hispaaniasse, Itaaliasse või mõnesse teise sellisesse populaarse turismisihtkohaga riiki minnakse tihti, kuid paljud riigid on sellised, mis pole väga tuntud, kuid tuleb välja, et on tegelikult hämmastavalt ilusad ning huvitavad.

“Enne EVS-ile minemist ma ausalt öeldes ei teadnud, mida oma eluga ette võtta”

Seepärast ma olen väga rahul, et läksin just Makedooniasse. Veetsin palju aega seal ringi reisis, nii Makedoonia siseselt, kui ka väliselt. Avastasin, et mulle väga meeldib matkamine ning veetsin mitmeid nädalavahetusi mägedes telkides. Muidugi ei olnud kõik ainult lilleline, tuli ette ka erinevaid probleeme, sest töötasin ja elasin koos paljude noortega erinevatest riikidest, erinevas vanuses, erinevate taustadega ning on loomulik, et vahel tuleb ette kergemaid või ka raskemaid konflikte.

Tuli ka ette periood, kus oli endal vahel raske motivatsiooni leida, et kõigega hakkama saada, kuid töötades noorsootöötajana, pead sa ikkagi noori kogu aeg motiveerima ja aitama ning enda probleemid kõrvale panema.

Ütlen ausalt, et sain sellest aastast nii palju kogemusi, paljudes erinevates valdkondades. Olen tänulik kõigile inimestele, keda seal kohtasin. Oppisin selle aasta jooksul uskumatult palju ning sain juurde enesekindlust ning rohkem pealehakkamist.

“Alati tuleb püüelda oma unistuste poole ning teha, mida ise tunnend, et on sel hetkel õige. Kõigile ei tundu see võib olla olevat parim otsus, kuid see on ikkagi sinu enda elu ning tuleks teha seda, mida ise soovid”

Enne EVS-ile minemist ma ausalt öeldes ei teadnud, mida oma eluga ette võtta. Olin just lõpetanud keskkooli ning teadsin ainult, et erinevalt enamikest minu lennukaaslastest, edasi õppima ma hetkel ei lähe. Ärge saage valesti aru, ma hindan haridust kõrgelt, aga ma olin lihtsalt liiga väsinud klassiruumis istumisest. Ma ei teadnud, mida ma õppida tahan ning seepärast ei näinud ka mõtet ‘‘lihtsalt midagi’’ õppima minna. Muidugi mõndade inimeste arust oli see vale valik, sest nii ma ei lähegi lõpuks kuhugile õppima ning ma rikun oma tuleviku ära, kuid paljud ka toetasid mind ning ütlesid, et nad sooviks ka ise seda teha.

Lõpetuseks tahangi öelda, et ei tasu karta oma mugavustsoonist välja minemist, see võib olla algul hirmutav, kuid see tasub end ära. Ei tohiks ka karta vahel oma elust lihtsalt pausi võtta. Elu ei peatu, kui sa võtad oma töö või õpingute vahel aega, et rohkem aru saada, mida sa ise tegelikult tahad ning EVS on selleks väga hea võimalus.

Annika Peterson, EVT vabatahtlik Makedoonias, 2015 / 2016. Annika saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü - Estonia

Seitse kuud muinasjuttu ja eneseületamisi Islandil

Teen seitsmekuulist EVT (Euroopa Vabatahtlik Teenistus) projekti Islandil, keskkonna- ja kultuuriorganisatsioonis Worldwide Friends. Saabusin siia koos kahe teise eesti vabatahtlikuga veebruaris ning nüüdseks on mul alles jäänud vaid mõned nädalad.

“Võimalus avanes ja siin ma olen”

Olen näinud lumetorme, virmalisi, kuumi suvepäevi (vähemalt nädala jagu), palju kive ja mägesid ning rohkem lambaid kui inimesi. Island tuli mul mõtteisse mõned aastad tagasi, nähes siinse muusikalise koosseisu Sigur Ros´i kaunist filmi „Heima“. Avastas, et Island, mille populatsioon on kõigest 300 000 inimest, toodab suures koguses väga huvitavat muusikat. Samuti on sellel saarel võimalik paari päeva jooksul külastada kohti, mille nägemiseks tuleks muidu teha mõnekuine reis ümber maakera: aktiivsed vulkaanid, lõputud laavaväljad, musta liivaga rannad, kuumaveeallikad, massiivsed liustikud, fjordid ning loetlematul hulgal koski ja jugasid.

See teebki Islandi väga eriliseks paigaks ning tulles tasaselt Eestimaalt, mis kaetud paksu metsaga ja ilma mägedeta, teadsin, et ühel hetkel elus tuleb mul seda müstilist saart kindlasti külastada. Mitte et Eesti loodus oleks igav ja tavaline, seda kindlasti mitte, tegelikult igatsen ma Eesti paksu metsa järele väga, mis on Islandil üliharuldane nähtus, aga see on lihtsalt täiesti teine maailm. Mainida tuleks ka, et NASA käib aeg-ajalt Islandil uusi masinaid katsetamas, millega nad teisi planeete külastada plaanivad.

Võimalus avanes ja siin ma olen. Siia tulles teadsin, et soovin viibida pealinnast (mis on koduks kahele kolmandikule populatsioonist!) väljaspool maakohtades, väiksemates linnades ja külades, mida mul oligi päris lihtne saavutada. Peamine töö siinses organisatsioonis on juhtida ja koordineerida kahenädalasi töölaagreid, 8-15 rahvusvahelise lühiajalise vabatahtlikuga. Laagrid leiavad aset üle terve Islandi, mille hulgast sain esimeste nädalate jooksul endale meelepärased välja valida (kuigi Islandil on tavaks plaanidel tihtilugu muutuda, mistõttu eeldatakse ka alati paindlikkust).

Laagrid on sisult väga erinevad, ajakirjandusest ja visuaalsest kunstist kuni raske füüsilise tööni looduses (puude istutamine, matkaradade ehitamine/renoveerimine, rannikuala koristamine jms). Lõpuks õnnestuski mul umbes neli kuud järjest elada väikeses linnas idafjordides, Eskifjörðuris, sealses vanas koolimajahoones, mis on nüüdseks kohaliku kogukonna Fjarðabyggð poolt meie organisatsioonile annetatud, majutamaks rahvusvahelisi vabatahtlikke iga kahe nädala tagant. Sain tegeleda renoveerimisega, tutvuda kohaliku elu ja inimestega,

aidata neid igal võimalusel omast vabast ajast (nt aitasin ühel mehel renoveerida tema vana laeva, samuti kohalikku preestrit väikeste renoveerimistöodega kirikus), juhtida töölaagreid, jalutada ringi mööda mägesid ja orge, ning nagu Eestis on tavaks käia saunas, on siin igal teisel päeval tavaline külastada kohalikku (väli)ujulat ja kuumaveebasseine, mis geotermilise energia poolt üles soojendatud, igas väiksemaski külas või keset loodust leidub siin sääraseid sooje vanne.

“Parim oli see, et sain põhjalikult tundma õppida seda pisikest linna Eskifjörðurit, kus nüüdseks tunnen end nagu kodus”

Olen tõepoolest väga õnnelik oma vastuvõtva organisatsiooni paindlikkuse üle. Üldiselt elavad meie organisatsiooni pikaajalised vabatahtlikud pealinnas Reykjavíkis mõnes ühistest majadest koos teiste vabatahtlikega, kes EVT-projekti samal ajal teevad. Inimesed käivad ja teevad töölaagreid üle Islandi, pärast mida on üldjuhul 3-6-päevane paus tagasi pealinnas, et puhata. Selle asemel õnnestus mul aga korraldada oma aeg siin vastavalt oma vajadustele ja isikupärale. Parim oli see, et sain põhjalikult tundma õppida seda pisikest linna Eskifjörðurit, kus nüüdseks tunnen end nagu kodus, vastasel korral oleksin külasthanud iga uut paika vaid kaheks nädalaks, ilma ühessegi konkreetse kogukonda sulandumata.

Siia tulles olin ma väga skeptiline töölaagrite juhtimise ja nii paljude inimestega suhtlemise osas, seista 15 rahvusvahelise vabatahtliku ees ja korraldada nende olemine Islandil, vastata kõigile küsimustele, osta vajalik toit suurele grupile, teha kahepäevane laagrikava kohas, kus ma isegi pole varem olnud jne. Mõistagi, nagu võite arvata, möödusid need mured minust aga üpriski kiirelt. Ma olin oma mugavusstsoonist välja võetud, pandud uude ootamatusse olukorda ja ma kohanesin. Tegin oma parima ning avastasin peagi, nagu alati, et hirm tundmatu ees ei anna kunagi elust seda, mida võtta annab. Endale märkamatukski omandatud enesekindlus ja oskused on tõepoolest märkimisväärsed, olen keskendunud hetkele ja tegutsenud.

Üldiselt on kõige tähtsam asi, mida jälgida alati sama – välju mugavusstsoonist, selle vastu ei saa, ole paindlik ning kui sulle miski ei meeldi või tahad midagi muuta, tee seda, tee midagigi, panusta, pinguta, aga ära kunagi looda teistel olla sama või rohkem paindlik, kui sa ise oled, kohane.

Olen loonud mõningad tugevad sidemed, leidnud uusi sõpru kaugetest paikadest Euroopas, kes mind juba järgmisel suvel külastavad ja mina neid. Kahtlemata tulen Islandile kunagi veel tagasi pärast oma EVT-projekti lõppemist, millal ja miks, seda näitab aeg. EVT on suurepärane võimalus, korra elus nagu mõni muinasjutt.

Pole kahtlust ega kahetsust. Siiralt tule ja jää maalt.

Martin Kullamaa, vabatahtlik Islandil 2013. Martin saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü - Estonia

"Vabatahtlik töö võõras riigis annab väga palju võimalusi, lahendaid töökogemusi ja väljakutseid, mis elu huvitavamaks teevad"

Vabatahtlikuna Poolas: "Samuti võimalust kohtuda paljude uute inimestega ja leida uusi sõpru ning kontakte, mis hiljem kasuks tulevad. Ja muidugi reisivõimalusi uutesse linnadesse ja ehk ka maadesse"

Sel aastal avanes mul võimalus veeta pool aastat (04.03 – 06.09.13) oma lemmiksihtkohas Poolas, nimelt leidsin projekti lastega töötamiseks Tšehhi piiriäärses väikelinnas Klodzkos. Peale ettevalmistusprotsessi ja paberite allkirjastamist leidsin end bussist teel ühte toredaimasse seiklusse, mida seni olen kogenud. Esmamulje oma uuest kodulinnast oli väga hea. Hoolimata, et esimesel päeval oma kohvri lootusetult katki tegin, tegi tuju heaks sõbralik vatsuvõtt – türgi vabatahtlik bussijaamas, et mind mu uude koju juhatada. Avastasin end kenast avarast korterist ja toredate korterinaabrite keskelt, keda kumbagi kergelt unustada ei saa. Kuid kõige paremaks kogu asja juures osutus kool, kus ma 1-9. klassi laste inglise ja saksa keele tunde läbi viia aitasin.

Ei oleks osanud uskuda, et nende 4 kuu jooksul koolis nii lapsed kui õpetaja mu südame niimoodi võita suudavad. Aga tuleb tõdeda, et toredamaid ja südamlikumaid õpilasi ei saa loota, rääkimata ägedamast fännklubist! Kuna meid oli kokku kolm vabatahtlikku, siis kõik õpilased said tunni alguses oma lemmikuid eriti valjult tervitada ja muidugi koridori teisest otsast juba "Mariaaaa" või "Onuuuur" hüüda ning siis kallistada või kätt anda. Lisaks andis tundide jaoks ettevalmistuste tegemine ja nende läbiviimine palju uusi kogemusi ja julgust juurde.

Kuna suvel kooli polnud, sain kätt proovida ka lastelaagris kasvatajana tööd tehes. See on vast kõige hulljulgem tegu, millega ma Poolas olles hakkama sain! Hääletamine siinkandis on tavapäraseimast tavapäraseim nähtus, kuna ligi 20-st lapsest vaid üks oskas natukene inglise keelt.

Ise olin juba enne Poolasse minekut semestri poola keelt õppinud aga taoliseks intensiivseks suhtluseks see mind ette ei valmistanud, õnneks olid lapsed ise toredad ja lõppkokkuvõttes oli see väga hea kogemus, millele tagasi vaadata.

Muidugi ei veetnud ma tervet aega vaid töötades, vabatahtlike jaoks korraldati ka koolitusi, mis toimusid vabatahtliku töö alguses (on-arrival training) ja poole peal (mid-term meeting). Esiteks, et uut maad tutvustada ning uusi tutvuseid vabatahtlikele anda. Teiseks, et kogemusi jagada ja hinnata, kuidas seni aeg on möödunud ning kuidas oma vabatahtliku ajast parimat võtta. Need nädala pikkused kogunemised aitasid uusi linnu avastada ja leida tutvuseid üle Poola ning muidugi üle kogu maailma. Erinevate workshoppide kõrvalt jäi meil alati natuke aega üle ka rattatuurideks või kanuuuga sõitmiseks. Ja muidugi enamuse mu nädalalõppudest möödusid erinevates linnades ja maades uusi kohti avastades,

“Poole aasta jagu uusi võimalusi ja isiklik fännklubi”

seda nii rongiga, lennates kui ka hääletades. Kuna ma leidsin endale toredaid reisikaaslaseid nii oma enese korterist kui ka lähedal asuvast Wrocławist, siis tihti oli seltskond garanteeritud. Ja tänu couchsurfingule sai odavalt nii Tšehhis, Saksamaal, Rootisis kui Itaalias ööbitud. Mis peamine – sain oma lemmikmaad paremini tundma õppida! Lisaks sõbralikele inimestele, kes sind igal sammul aitavad ja isegi sinust arusaamata auto peale võtavad või sööma kutsuvad, avastasin uusi

linnu. Üks mu lemmikreis oligi hääletades Gdanski minek, kus kaks eesti vabatahtlikku ööbisid toreda ukrainlanna juures ja said imelise võõrustamise osaliseks ning kus me tagasiteel kolmekesi Poznani avastasime.

Maarja Lainevoog, vabatahtlik Poolas 2013. Maarja saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü - Estonia

Rahvusvahelises Spordi ja Kultuuri Liidus oma eesmärkide poole ronimas

Selles ei ole kahtlustki, et kõigi EVS'i kogemus on iselaadi, eriline ja koleväga just selle EVS'sseri nägu, kes selles toimetab. Järgnevalt püüan teieni tuua, milliseid võimalusi mina selles EL'i poolt pakutavas programmis näen ja kuidas siiani mul see nõu peimalt koore riisumise plaan välja on kukkunud.

Loodan, et suudan enda tegemiste kokkuvõttega ka mõnda teist Eesti noort julgustada, et EVS ile „JA“ öelda ja see enda professionaalse poole arendamise kasuks mängima panna. Minu „JA“ EVS'sseriks hakata oli tugeva kondiga ja sihikindlust täis. Olin ta aegamööda selliseks vorminud. Siinkohal pean natukene pikemalt seletama, et saaksite aru, mis mind ajendas vabatahtlikuks hakkamast ja kui palju on see ettevõtmine mind mu eesmärkidele lähemale viinud.

Ülikooli kehakultuuri baka ajal olin Tallinna Ülikooli Üliõpilaskonna spordinõunik (tudengite spordielu elavdaja) ja tunnetasin ära, et spordimaailmas just organisatoorne pool ja spordiinimestega asjatamine istub mulle väga. Peale bakat tõi juhus minu teele võimaluse minna Taani õppima spordi ja tantsu kooli. Seal nägin, kui paljud inimesed tunnevad enese liigutamise rõõmu ja kui palju õnnelikum nende ühiskond selle tõttu on. Sain aru, et Eestil on palju skandinaaviamaadelt õppida just selles osas, kuidas rahvas tervisespordile lähemale tuua ja kui palju tervemaks see kogu ühiskonda vormib.

Minu Taani kool tegi koostööd Rahvusvahelise Spordi ja Kultuuri Liiduga (ISCA), kelle eesmärgiks ongi sellist mõttelaadi ka teistes riikides üle maailma levitada. ISCA on maailmas üks juhtivamaid katuseorganisatsioone tervisespordi sektoris. Sel on 135 liikmesorganisatsiooni viiel kontinendil. ISCA teeb koostööd nii avaliku kui ka erasektoriga eesmärgiga, et rahvas füüsilise aktiivsuse kaudu tervislikemate eluviiside juurde tuua. Oma Taani kooli kaudu sattusin vabatahtlikuks ühele suurele ISCA konverentsile „Sport Vision 2012“. Olles seal nõuhekordne vabatahtlik, nägin paari noort nende ridades askeldamas, sädemed silmis. Teadsin too hetk kohe, et tahan üks neist olla. Nende noorte silmis nähtud sädemed sütitasid mind tegutsema- uurisin välja, et ISCA's saab olla European Voluntary Service'i kaudu vabatahtlik/praktikant. Aasta hiljem kandideerisin nende ridadesse ja läks õnneks- üle 100 soovi avaldaja hulgas olin mina nende kolme seas, kes 12 kuuks ISCA ridadesse võeti. Peale seda leidsin endale Eestist saatva organisatsiooni INVOLVED (suured tänud teile), ajasin paberid korda ja tegin asja ametlikuks. Great success!

Barcelonas „MOVE Congress’i“ vabatahtlike grupiga, kelle koordineerimisel suhtluskeel oli kehakeel. Inglise keelt nad väga ei teadnud rääkida ja mina tean hispaania keelt täpselt nii palju, kui seebikatest kunagi õppinud olen. Foto: Tiina Kiislar

Koos kolleegi Laska Nenovaga Spordikorralduse Inspiratsioonipäeval tutvustamas Eesti spordikorraldajatele rahvusvahelist liikumisnädalat „MOVE Week“. Foto: Spordiaasta MTÜ

Sellega oli algus tehtud- olin ootust täis, teadmata kui palju lähemale see eesolev aeg mind mu eesmärkidele viib.

Tänaseks võin öelda, et olen olnud 8 kuud tervisespordi organiseerimise südames Euroopa ja ka maailma tasandil. Seda küll vabatahtliku rollis, aga samamoodi nagu palgalised töötajad, hoitakse mind kursis organisatsiooni uusimate plaanidega, mul on õigus küsida, kui midagi arusaamatuks jääb ja rohkem kui teretulnud on uued ideed, mis aitaksid tervisespordi rahvusvahelisel tasandil edasi viia. Mul on avanenud võimalus osa saada ISCA sündmustest nii siin Taanis kui ka kuuel välislahetusel

(Hispaania, Eesti, Šotimaa, Brüssel, Hispaania, Inglismaa).

Meeldejäävamaiks pean Barcelonas kaasa aitamist ISCA konverentsi „MOVE Congress“ korralduses. Sinna tulid kokku tervisespordi liidrid üle maailma- jagati ideid, kogemusi, loodi uusi kontakte. Seal kohal olemine ja inimestega suhtlemine aitas mul natukene rohkem aru saada, kuidas asjad toimivad rahvusvahelisel tasandil tervisespordi arendamise osas. Suuremat sorti arusaamine tekkis peale Brüsselis kogetud avalikku kuulamist Euroopa Regioonide Komitees.

“Sellega oli algus tehtud- olin ootust täis, teadmata kui palju lähemale see eesolev aeg mind mu eesmärkidele viib”

Arvan, et algstaadiumis pilt Euroopa tasandil hakkab mulle tervisespordisektori organisatoorses pooles selginema ning seda lihtsam on mul Eesti pildi kujundamises kaasa aidata.

Ühtlasi on ISCA's asjatamine mind viinud otsesesse kontakti Eesti spordikorraldajatega. Seda pean ülioluliseks, kuna minu plaan näeb ette koju tagasitulekut ja sinsele spordikorraldusele kaasa aitamist. Minu üheks ülesandeks on rahvusvahelise liikumisnädala „MOVE Week“ korraldamine Eestis. Liikumisenädal toimub sel aastal 29. septembrist kuni 5. oktoobrini ja selle põhi idee on tekitada üle Euroopaline tervisespordiürituste laine.

Nädala jooksul tõmmatakse erinevate tervisespordi sündmustega rahva tähelepanu asjaolule, et liikumine on oluline ning see teeb nii kehale kui ka vaimule head. Korraldan seda nädalat koostöös Eesti Olümpiakomitee projektiga Liikumisaasta, Eestimaa Spordiselts JÕUD'i ja Spordiaasta MTÜ'ga. Selle tõttu olen sattunud suhtlema suuremate kodumaa spordiorganisatsioonide eesistujatega.

Neilt olen leidnud tuge nädala planeerimisel ning teiste spordiorganisatsioonide ja aktivistidega suhtlemisel. Meil on tekkinud avatud ning vaba koostöö, mille käigus saan neilt julgelt nõu küsida. ISCA on avanud mulle ukse, mille võtme leidmist plaanisin juba mõni aeg tagasi.

Nüüd see uks on avatud ja edasi tuleb ise tubli olla, et peale sellest sisse astumist kujuneks välja seiklus, mis tekitab positiivseid kogemusi nii minus eneses kui ka eestlaste liigutamisharjumustes.

Selle lühikese kokkuvõtte kirjutamisel keskendusin sellele, kuidas ja mil määral on EVS'sseriks olemine mind mu professionaalsetes sihtides edasi aidanud. Kui hakkaksin kirjutama kultuurilistest kogemustest ja seiklustest, siis vist ruum ja aeg virtuaalsetel lehtedel saaks otsa.

Loodan, et selline vaatenurk minu EVS'i ajale paneb mõne teise Eesti noore silmis sädemed lendama, tekitab tahtmise öelda vabatahtlikkusele suur ja rasvane „JA“ ning leida selle läbi oma tee oma enese sihtideni.

Meie delegatsioon ootamas Brüsselis Euroopa Regioonide Komitees avaliku kuulamise algust. Foto: Tiina Kiislar

Tiina Kiislar EVT vabatahtlik Taanis 2013 / 2014.
Tiina saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ.

“Olen uhke, et leidsin endas selle julguse EVS-i tegema minna ja ma ei vahetaks seda kogemust millegi vastu”

Suvel oli mu elus selline hetk, kus tulevik polnud päris kindel ning seega otsustasin kandideerida Euroopa Vabatahtlikule Teenistusele Sloveenias. Kõik läkski hästi ning mind valiti välja! Enne kui isegi päris täpselt aru sain oli käes aeg asjad kokku pakkida ning seada sammud riigi poole, mis varem eksisteeris vaid minu kujutlusvõimes.

Sloveenias veedetud 5 nädala jooksul pesitsesime 5 erinevas linnas. Esimene nädal möödus Ljubljanas, Sloveenia pealinnas, mis oli ülevaloolavalt meeldejääv. Ma kohtusin paljude imeliste inimestega ning uute heade sõprussuhete loomine võttis vaid mõned päevad.

Ljubljana ise jättis mulle väga koduse mulje. Lisaks külastasime ka mitmeid kohalikke organisatsioone ning saime tohutult palju uut informatsiooni. Seetõttu sai lause „too much information“ („liiga palju informatsiooni“) peagi meie omavaheliseks naljaks.

Teine nädal saabus kiiremini, kui keegi meist oleks soovinud ja see tähistas ka meie töö algust. Meie üheks peamiseks ülesandeks oli viia kohalikele noortele läbi esitlusi, milles tutvustasime Erasmus+ mobiilsuse võimalusi ning sealjuures üritasime töötubadega julgustada noori olema tolerantsemad.

Teine nädal saabus kiiremini, kui keegi meist oleks soovinud ja see tähistas ka meie töö algust. Meie üheks peamiseks ülesandeks oli viia kohalikele noortele läbi esitlusi, milles tutvustasime Erasmus+ mobiilsuse võimalusi ning sealjuures üritasime töötubadega julgustada noori olema tolerantsemad. Enda arvates õppisingi kõige rohkem just esitluste ettevalmistuse käigus.

Ajaplaneerimis oskuse olulisus sai peagi selgeks. Õppisin palju ka enda nõrkuste, tugevuste ja ka enese motiveerimise kohta. Kuid veelgi olulisemalt õppisin, kuidas töötada meeskonnas. Polnud alati lihtne saada 16 inimest ühele meelele, seega õppisin kiiresti, millal teha kompromisse ning millal on mõistlik oma ideele kindlaks jääda.

Esitluste tegemine oli väga tore ning ma nautisin noorte kohalikega kontakti loomist. See polnud küll alati tingimata lihtne, kuid me arenesime selle kuu jooksul väga palju ning viimasteks esitlusteks enam-vähem teadsime, kuidas muuta esitlus suurepäraseks.

Esinemisoskus on üks väärtuslikemaid oskusi, mida endaga koju kaasa võtsin. Lisaks oli ka meeletult tore näha, kuidas teised vabatahtlikud selle lühikese aja jooksul arenesid. Täna sel päeval ei usuks ma neist kedagi, kui nad väidaksid, et on arad inimesed.

Kohalikud sloveenlased panid mind uskuma, et nad on äärmiselt abivalmis ning lahke kogukond.

Usun, et meid võeti väga hästi vastu ning saime kogeda osa kohalikust elust, selle asemel, et turistidena ringi kulgeda.

Muidugi oleksin soovinud veelgi paremini mõista kohalikku eluolu ja kultuuri, kuid kahjuks meie tige

“Inimesed minu ümber inspireerisid mind pidevalt”

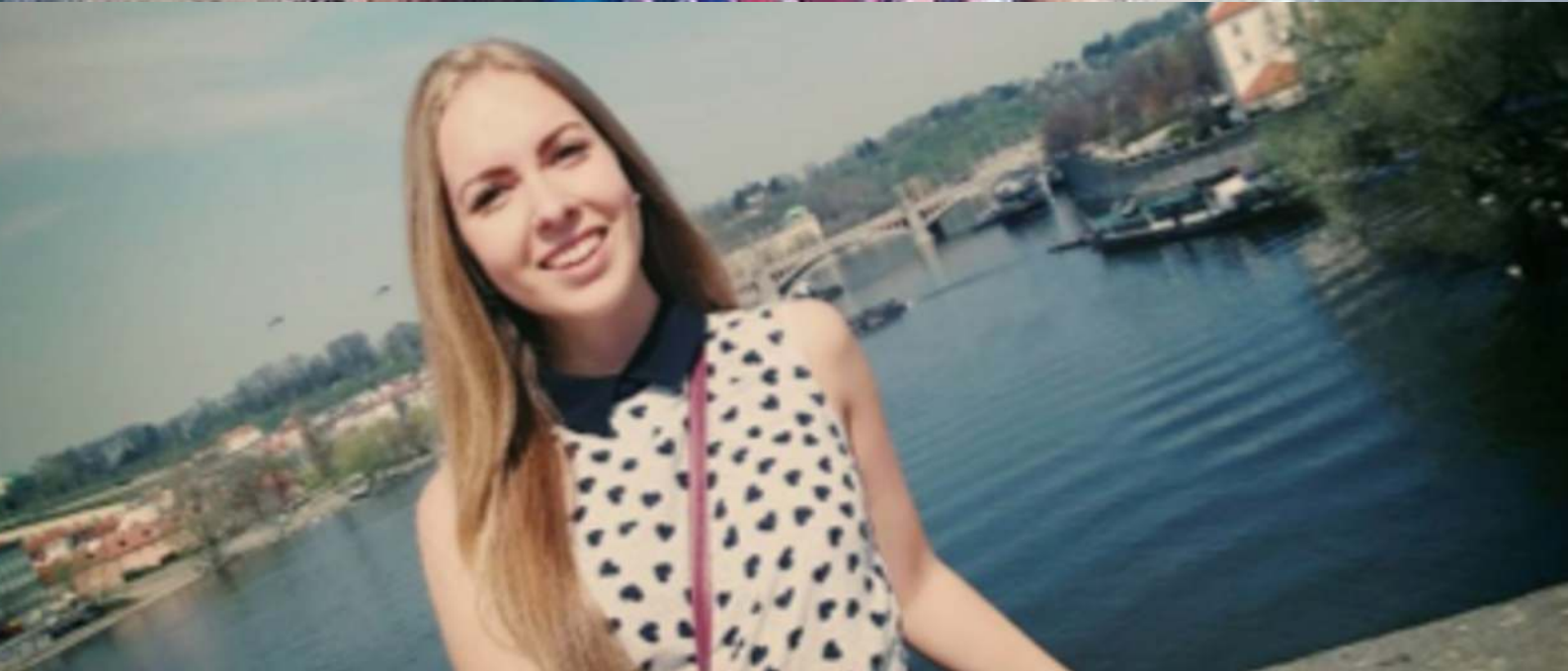
graafik seda ei võimaldanud. Lisaks muutis selle keeruliseks ka meie suur vabatahtlike seltskond, kellega suhtlemine ja sõbrunemine võttis samuti oma osa.

Saabudes meie esimesse majutuskohta Ljubljanas, kus ma jagasin kitsukest tuba veel 5 tüdrukuga ning nähes, kui suur hulk 16 inimest koos elamiseks siiski on, kartsin, et mul jääb puudu personaalsest ruumist. Üllatuslikult oli suures kambas koos elamine, aga minu jaoks kõige toredam osa EVS-ist. Me tegime koos süüa, einestasime ühiselt, veetsime koos aega ning isegi pesime hambaid koos. Kõik oli ühistegevus ja ma õppisin, kuidas olla vähem isekas ja rohkem meeskonnamängija.

Inimesed minu ümber inspireerisid mind pidevalt. Sellest tulenevalt läks ka meie viimase ürituse - Tolerantsuse Muuseumi – korraldamine valutult.

Kuigi meie muuseumi küllastajate hulk polnud ehk nii suur, kui oleksime soovinud, tundsin siiski uhkust meie jaoks edukalt valminud lõpptulemuse üle. Töötasime kõvasti ning olen uhke, et sain töökate ja loovate inimestega koos töötada. Need 5 nädalat olid ühed kindlasti meelde jäävaimad mu elus, kohtusin paljude imeliste inimestega ning sain meeletult uusi väärtuslikke kogemusi. Olen uhke, et leidsin endas selle julguse EVS-i tegema minna ja ma ei vahetaks seda kogemust millegi vastu.

Jete-Maria Vurmer: EVT vabatahtlik Sloveenias 2016. Jete-Maria saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ.

Reisimise mõju
minu elule.

Reisimine on üks
minu jaoks kõige
olulisemaid asju
minu elus.

Olen eluaeg armastanud
reisida, kuid kahjuks kuigi
palju seda teha ei saanud,
kuni 2015 aasta detsembrini.

See oli hetk, kus sattusin üsna juhuslikult
oma esimesele noortevahetusele,
omamata õrna aimugi, mida see endast
täpselt kujutab. Avastasin siis, et see on
absoluutselt imeline viis õppida tundma
erinevaid inimesi, kultuure, keeli ning
saada vapustavaid õpikogemusi.

INVOLVED mtü

"Reisimine on üks minu jaoks kõige olulisemaid asju minu elus"

Olen tänu sellele programmile külastanud sel aastal lausa 8 eri riiki ning saanud tohutul hulgal uusi teadmisi. Enamus projekte, kus olen käinud on olnud võrdõiguslikkuse ning ksenofoobia teemal, samuti olen külastanud tervisliku eluviisi projekte.

Asi, mille üle kõige tänulikum olen, on minu enda mittetulundusühing, mis sai alguse just ühest projektist. Veebruaris kohtusin kahe neiuga, kellega läksime koos Türki noortevahetusele ning kuna me oleme kõik väga aktiivsed ja Erasmus+ programmist huvitatud noored, siis otsustasime kirjutada omaenda noortevahetuse projekti, sealt tulenevalt asutasime ka organisatsiooni Bright Minds.

Selle aasta oktoobris esitasime oma esimese projekti. Selle kirjutamine ja organiseerimine kui ka projektiga seonduvatel koolitustel käimine on mind arendanud rohkem, kui kunagi oodata oskasin.

Peale noorteprojektide käin iga aasta ka suviti Inglismaal, kus töötan keelesaagris grupijuhina. See kogemus meeldib mulle eelkõige selle tõttu, et mul on võimalus organiseerida erinevaid tegevusi arvestades noorte soove ja vajadusi. Inglismaal töötamine on üks põhjustest, miks soovin ka edaspidi töötada koos noortega.

Reisimine on üks minu jaoks kõige olulisemaid asju minu elus. Ma usun, et erinevate inimestega kohtumine annab mulle võimaluse oma silmaringi laiendada kui ka kogeda erinevaid kultuure ja kombeid, mis on alus olemaks tolerantne ja avatud inimene.

Kairit Kuusik: EVT vabatahtlik Makedoonias 2016. Kairit saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ.

Triin Sõro Minu Gruusia

INVOLVED mtõ

(31.08-06.09.15) Jõudsime Tbilisi esimese septembri varahommikul, lennujaamas tervitas meid rõõmsameelne Vakho (Vakhtang Germanashvili) meie vastuvõtvast organisatsioonist GYE (Georgian Youth For Europe). Ööpimeduses sõitsime Tbilisist 20 kilomeetrit lõunas asuvasse Rustavi linna, mis sai meie ametlikuks elu-ja töökohaks järgmiseks kuuks ajaks. Meie elukohaks sai kahekorruline maja Pirosmeni tänaval, mitte kaugel Meria peaväljakust vana-Rustavi linnajaos. Oli näha, et majas on ajalugu. Romantilises stiilis rõdude ja verandadega majake sai meie kümne eestlase koduks.

Terve kuu vältel korjasime ja sõime oma aia heledaid ja tumedaid viinamarju, viigimarju ja granaatõunu ja veetsime enamuse aja maja õue terrassil.

Esimene nädal oli mõeldud sisselamiseks ja piirkonnaga ning traditsioonidega tutvumiseks. Esimesel nädalal oli meil On Arrival training, kus rääkisime projektist ja tegevustest, mis kuu aja jooksul plaanis on teha. Esimesel nädalal oli meie pool samuti supra õhtu, mille meie grusiinidest sõbrad (organisatsiooni liikmed) korraldasid.

“Romantilises stiilis rõdude ja verandadega majake sai meie kümne eestlase koduks...”

See pidu oli ühtlasi meie saabumise kui ka eelmise grupi ja osade pikaajaliste vabatahtlike lahkumispidu. Grusiinid küpsetasid meile šašlõkki, sõime ning kõlasid toostid. Grusiinid tutvustasid ja rääkisid meile oma traditsioonidest ja lasid meile gruusia muusikat. Meeleolu oli meeli ülendav. Reedel oli meil Tbilisi linnaekskursioon. Külastasime mitmeid vaatamisväärsusi, kirikuid ja koske. Nägime Gruusia kuninga kuju. Loomulikult sõitsime ülevalt mäe otsast „Gruusia ema” juurest mägiliftiga alla linna. Päev oli väga tore ja nägime palju. Tbilisis ringi käies vaimustasid meid huvitava arhitektuuriga uued ning vanemad hooned, samuti vanalinn, lisaks sellele olime lummatud tänaval müüdavast kunstist.

Reede õhtune jalka matš Reede õhtul pärast Tbilisi linnaekskursiooni läksime vaatama UEFA kvalifikat siiooni mängu Gruusia-Šotimaa. Elamus oli võimas, Gruusia võitis!! Lisaks polnud enamuse meist käinud varem nii suurel jalkamängul.

"Laupäeval Kazbegi Gergeti matk" Laupäeval matkasime Kazbegi mäestikku, teel külastasime mitmeid huvitavaid kohti nagu Vene-Gruusia sõprusmonument ning ebatavalist allikat, mis algas mäe seest ning mille valgla ümbrus oli oranzikas kollane. Lisaks matkasime üles Gergeti õigeusu kiriku juurde umbes 2200 m peale merepinnast. Oli valida kergem tee ja raskem tee, muidugi valisime me raskema. Aga päev oli suurpärane, täis hingematvaid vaateid, naeru ja rõõmu. Siit sai alguse paljudes meist armastus mägede vastu.

“Olen neile väga tänulik, see sünnipäev jääb mulle alatiseks meelde...”

Sellel nädalal (Nädal 7.09-12.09.15) korraldasime organisatsiooni poolt planeeritud üritusi. Esmaspäeval oli meil Eesti kultuuri õhtu, kus näitasime powerpointi, videoid Eestist ja lasime Eesti tuntud muusikat. Loomulikult pakkusime Eesti toitu näiteks kiluvõileibu, erinevaid juuste, shokolaadi, komme ja muidugi kama. Õhtu edenedes tantsisime eesti tantse nagu kaerajaan ja kes aias.

Kolmapäeval korraldasime töötubade õhtu Meria peaväljakul. Lapsed said joonistada, proovida paberlennukite ja vigurlennukite voltimist, õppida kaarditrikke, meisterdada käepaelu ja vaadata ning katsetada ise teadusteatri trikke.

Reedel oli minu sünnipäev, mis algas juba südaösel üllatuspeoga, mille korraldasid meie suurepärased organisatsiooni liikmed ja sõbrad. Olen neile väga tänulik, see sünnipäev jääb mulle alatiseks meelde. Samal õhtul toimus Rustavi motopargis Global Gathering elektroonilise muusika festival, mis oli teatud juhiseid jälgides meile tasuta.

(Organisatsiooni liikmed ja külalised maitsmas Eesti toite)

Laupäeval oli rahvusvaheline mängude päev, mille raames korraldasime lastele erinevaid mängu Meria väljakul. Esindatud oli seiklusrada, täpsusvisked, võimalus õppida žonglöörimist ja palju muud. Mängude õhtu oli taaskord väga edukas, osales palju laps ning lapsevanemad ja lapsed tänasid meid pärast toredate õhtu eest.

Selle nädala (14-19.09) veetsime organisatsiooni ökokülas/ telkimispaigas, mis asus Pona külas. Asukoht oli väga ilus, asusime orus, mida ümbritses mäeahelik. Lähedal karjatati erinevaid loomi nagu lambad, lehmad, kitsed pühvlid ja lisaks neile olid seal ka

hobused. Need loomad olid sagedased külalised ka meie platsil. Lisaks neile valvasid meid kohalikud koerad, kes olid ka meie juurd puhkama tulnud. Magasime telkides ning ilmaga meil vedas, sest vihma ei saanud me peaaegu üldse. Süüa tegime väliköögis ning meil olid jagatud köögitoimkonnad. Kord tegid süüa grusiinid kord meie. Tooraine toodi lähedal asuvast linnast. Grusiinid tegid meile gruusia köögile iseloomulikke toite, mis olid väga maitsvad, meie eestlased tegime pigem lihtsaid sööke, mida oleme harjunud siin tegema, kuid need maitsesid grusiinidele ka väga.

“Suured suured tänud, fantastilise kuu eest!..”

Meie eesmärgiks oli laagriplatsi pesumaja ülevärvimine ja kaunistamine ning lõkkeplatsi korrastamine. Lõkkeplatsile kandsime lähedal asuvast jõest kive ning tulering ehitati korralikult kasutades betoonsegu. Samuti värvisime üle euroaluseid, et oleks ilusam lõkkeümber istuda. Õhtuti mängisime erinevaid mängu ning tegime lõket ja laulsime kitarril saatel. Oli väga mõnus.

Tagasiteel Ponast külastasime Gruusias tuntud armastuse linna Signaghit. Käisime väiksel linnatuurul, linn oli imeilus ja asus kõrgemal mäe otsas. Signaghit kutsuvad grusiinid naljatades Gruusia Las Vega'seks, kuna siin saab abielluda 24/7.

21-27.09 Väike ringreis Viimaseks nädalaks Gruusias planeerisime väikse ringreisi Plaanis oli kindlasti minna Svaneti mägedesse, kus asuvad kõrgeimad tipud Gruusias ning kinnitamata andmetel Euroopas kõige kõrgemal asuv aastaringselt asustatud küla Ushguli küla. Meie marsruut oli järgmine: Rustavi-Tbilisi-Kutaisi-Mestia-Ushguli-Mestia-Anaklia-Tbilisi-Rustavi. Reisisime neljakesi: mina, Madle, Kadri, Keidi. Tbilisist Kutaisi sõitsime marshrutkaga, pileet maksis 10 lari. Tee oli põnev ikka läbi mägede ja orgude nii et olime pidevalt vastu bussi aknaklaasi naelutatud.

Eriti nautisime vaadet meie Madlega, kuna saime istuda bussis ees juhi kõrval kahel istmel. Kutaisi on ilus ja armas linnake.

Õöbisime põhimõtteliselt kesklinnas hostelis, mis maksis umbes 8€ öö ning hostel oli väga korralik ja puhas. Kutaisis külastasime Gruusia kuningriigi sümboliks peetavat Bagrati katedraali. See asus kõrgel künka otsast millelt avanes maaliline vaade kogu linnale. Kui olime uudistamise lõpetanud istusime seal ja vaade võttis meid täielikult endasse.

Kutaisi, Mestia, Ushguli, Anaklia
Järgmine päev alustasime reisi Kutaisist Mestiasse. Kadri ja Keidi läksid marshrutkaga, mina ja Madle otsustasime hääletada.

Mestiasse jõudsime enam vähem samal ajal, meie näinud teepal erinevaid koski ja veereservuaari ja Kadri ning Keidi saanud uued sõbrad Poolast, Saksamaalt ja Hispaaniast, kellega me koos ka ühise külaliskorteri rentisime.

Järgmisel päeval võtsime ette matka liustikuni. Loodus oli meie ümber jällegi meeletult ilus ja mäed võimsad. Tee peal kohtasime kohalikke piirivalvureid kes pakkusid meile võimalust näha karu. Me nõustusime ja arvasime et ehk õnnestub distantsilt näha karu liikumas kuskil kuid me nägime, kogesime ja saime palju rohkem – elus karupojaga mängida.

“See oli midagi uskumatut ning kindlasti kogemus mida mäletame kõik kogu elu...”

Järgmine matk oli Ushguli külla. 40 km pea olematut teed, adrenaliini, kuid hinge mattev vaade ja elamus oli garanteeritud. Väikestes mägikülades olid siiani säilinud umbes 10. sajandist pärit kaitsetornid, igal majal oma.

Järgmisel hommikul külastasime Mestias veel ühte kirikut ning võtsime suuna Anaklia poole, kuna meil oli plaan ka Musta mere äärde jõuda. Hääletasime Mestias ning kiiresti võeti meid peale ning taaskord meil vedas väga juhiga. Ta rääkis head inglise keelt ning sõit kulges toredalt. Ta oli küll teel Kutaisi, kuid viskas meid siiski Anakliasse ära ja aitas meil veel ööbimiskoha leida. Suured tänud talle. Ööbisime merest 100 m kaugusel igati viisakas hostelitoas 5€ inimese kohta öö.

Lisaks toale oli meil maja ees ka aed päevitustooldega ning palmid ja merevaade. Mida veel tahta. Jooksime kohe ujuma! Anakliast võtsime suuna Tbilisi ja sealt koju Rustavi. Reist oli vägev tahaks juba jälle uusi paiku avastama minna. 28-29.09 Projekti toimus hindamine ja koosolekud organisatsioonis. 28.09 korraldasid Grusiinid meile ka väikse ärasaatmispeo. Õhkkond oli väga mõnus, me keegi ei usukunud tegelikult et see kõik siin läbi saab. Järgmise korrani! Meil oli äärmiselt vaimustav kuu, tahaksin tänada väga meie vastuvõtva organisatsiooni liikmeid selle ääretu külalislahkuse eest, mis meile osaks sai ning huvitava programmi eest, mis nad olid meile kokku pannud. Suured suured tänud, fantastilise kuu eest!

(Kazbegi mäestikus Gergetil, pildil eestlased ja grusiinid Temo ja Avto)

(Pildil koogiga Vakho ja Achiko.

Triin Sõro: EVT vabatahtlik Gruusias 2015 / 2016. Triin Sõro saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ.

INVOLVED mtü

Kohalejõudmine, esmamulje, Klodzko

I'm going abroad with Involved My family says: „You have to be bold!“ „Well yeah,“ I say, „I don't wanna be trolled! But this organisation is pretty much controlled. So my idea of going is already sold. They have had many happy ending projects, so I've been told and they share the same understanding of education, it's gold! Angel and Alo gave me all I need. Behold! Here I come, Poland! My mind is not anymore paroled.“ So, my family says „You have to be bold.“ „Well yeah,“ I say „I wanna be Involved.“

Seidi Preitof

K

lodzko on tuntud oma mägise pinnase ning kauni looduse poolest. See on pisike linnake, kus elab umbes 30 000 elanikku. Maastik on tõepoolest maaliline ja arhitektuur mõnusalt vanaaegne.

Pakun, et ehitatud natuke enne esimest maailmasõda (ühel majal oli märgitud valmimisaastaks 1890). Linnas on palju pisikesi poekesi liha, saiakeste, puuviljade, riiete jne jaoks. Ilm on olnud seni pilves ja vihmane. Eesti kodust Poola koju jõudmiseks kulus 11 tundi.

Teekonda pikendas asjaolu, et lennuk hilines pool tundi ja seetõttu pidin ootama rongi Wroclaw's, kus keegi enam väga inglise keelt ei mõika, kaks tundi. Seal said ka väsimusest valatud esimesed pisarad. Ma jäin VÄGA napilt arusaamatusest, milline on õige perroom, rongist maha, Magdalena telefonitoru otsas kõlas pahuralt ja ma ei saanud ta juhenditest täpselt aru ning ma olin reisist väsinud ja ootasin kannatamatult kohale jõudmist. Lõpuks sai muidugi kõik käte ja jalgadega selgeks tehtud ning õige platvorm rongi peale jõudmiseks üles leitud. Kella 23 paiku õhtul oma uude koju Klodzkosse jõudes, võtsid mind vastu minu uued korterikaaslased: Victoria Mehikost, Shusanik Armeenias ja Aleandro Itaaliast. Nendega oli ka noormees Kolumbiast nimega Jason, aga tema on väga vaikne, sest ta inglise keel on puudulik. Mul vedas väga elukoha ja -kaaslastega, sest tulevane töökoht on lähedal, inimesed puhtad ja sõbralikud.

Järgmisel päeval jäin küll kohtumisele mentoriga hiljaks (kes selgus, et siiski ei ole mu mentor.) sest sain valesti kellaajast aru. Lootsin, et asi on telefoni teel suhtlemises, aga ei, ta ongi üpris jäik ja kärsitu persoon.

“Üksi olemist kartma siin ei pea, sest teised vabatahtlikud sibliivad alati ringi ning pakuvad seltsi”

Hiljem ta avaldas mulle ja teistele uutele saabujatele, et ta vihkab oma tööd ning töötab arvatavasti kuni selle nädala lõpuni. See on ka põhjus miks ta mu mentoriks ei saa. Minuga samal ajal saabujaid ja lahkujaid on kokku neli: Maria Hispaaniast, Aleks Austriast, Mikael Itaaliast ja Andreas Taanist. Meile korraldati suures vabatahtlike ühiselamus pahura neiu ja tulevase poola keele õpetaja poolt väike sissejuhataj istumine, kus kõik rääksid oma hirmudest, ootustest ning saatvast organisatsioonist.

Kokkuvõtteks oli see kasulik, et oma tulevase töökaaslasi tundma õppida, sest poolakad jagasid oma tundeid ja elu põhiliselt poola keeles (kui tegu just tähtsa informatsiooniga polnud).

Suure ühiselamu nägemine kinnitas mulle, et olen õnnega koos, et Klodzkos elan. Seal toimuvat pidevalt jagelused koristamise ja toiduvarguste pärast ja see on töökohast ikka päris kaugel.

Õhtul läksime veel Maria ja Aleksiga, kes minuga ainukesena sellest pundist linnas elavad Klodzkos vajalike sisseoste tegema ning muljetasime möödunud päevast.

Hiljem saime muidugi teada, et see pood polnud just odavamate killast. Nüüd siis tean. Üksi olemist kartma siin ei pea, sest teised vabatahtlikud sibliivad alati ringi ning pakuvad seltsi.

Hommikuti käin jooksmas, et erinevaid teid avastada ning päevaks mõtteid koguda. Hommikune linn on täis sagivaid koolilapsi ja töomesilasi keda on vää põnev jälgida.

Peab ka mainima, et poolakad on üldiselt väga sõbralikud ja avatud ning aitavad kas või käte ja jalgadega kui vaja. Nad on ka kindlasti palju aktiivsemad suhtlejad kui eestlased, sest minu poole on juba üle viie korra pöördunud väga kiires ja arusaamatus poola keeles. Mul ei jäänud muidugi midagi muud üle kui vabandavalt naeratada ja „sorry!“ öelda.

Teisipäeval näiteks valmistasime Mariaga koos õhtust ning mekkisime grupi vabatahtlikega erinevate maade maiustusi. Aga hispaania keele saan vist küll enne poola keelt selgeks, sest inimesed Itaaliast, Hispaaniast, Kolumbiast ja kohalikud poolakad. Kolmapäev algas taas sõiduga kontorisse ning tutvusime vabatahtlikega Türgist, kes saabusid viiekesi teisipäeval kuuks ajaks. Meid jagati gruppidesse, anti ülesanded ning saadeti linnaga tutvuma. Vesisest ilmast hoolimata oli põnev näha kogu seda Klodzkost väiksemat armast linnakest. Õhtul on meile taas külalised ning mõnus olemine.

Seidi Preitof : EVT vabatahtlik Poolas
2014 / 2015.
Seidi saatvaks organisatsiooniks oli
INVOLVED MTU.

Enne oma EVT-d poleks arvanud, et suudaksin matkata keset ööd Hispaania kõrgeimale mäele või võtta ette hobikorras vulkaanimäestikel matkasid. Või magada lagedas rannas ilma telkideta ja käia kuus vähemalt korra ookeanis ujumas. Kusjuures talvekuudel võis vesi olla 15 kraadi ringis või isegi külmem. Uus keskkond ajendas mind mugavustsoonist väljuma ning end proovile panema. Tänu oma väljakutsele usaldan nüüd rohkem ennast ning tean, et kõik on võimalik ning iga olukorra eest tuleb tänulik olla – kui hull ning lootusetu see algul ka ei tunduks

Mina kümme kuud päikesesaarel - GranCanarial

“Kas oled vahel mõelnud, et sooviksid teha midagi muud ja olla kuskil mujal, kusagil kaugel?...”

Kui tuleb tuttav ette, siis mul on rõõm teatada, et sul on selles osas ka mõttekaaslasid.

Mind valdas sarnane tunne kolm aastat tagasi pärast oma lühiajalist EVT kogemust Inglismaal. Olime abiks kahel muusikafestivalil, millest üks oli Leeds festival (üks suurimaid Inglismaal). Töötiim oli rahvusvaheline ning tegime kõike, mis oli seotud heakorruga, alates lihtsamast prügikottide jagamisest ning prügi korjamisest kuni taaskasutuskõlblikke asjade kogumiseni. Inglismaa kogemus andis mulle kinnitust selle osas, et tahan antud teed jätkata ning teha ka pikaajalist Euroopa vabatahtlikku teenistust.

Minu suureks unistuseks oli soov minna Hispaaniasse, et tutvuda sealse keele ja kultuuriga ning olla kasulik kohalikule kogukonnale.

Õppisin sel ajal TÜ Viljandi Kultuuriakadeemias huvijuhtloovtegevuse erialal ja kuna paralleelselt töötasin gran canariakooli kõrvalt ka Waldorf lasteaias, siis oli mul soov end erialaselt täiendada ning kindel siht ja suund, kuhu poole pürgida. Unistused täituvad ning 2014. aasta septembris leidsin end vapustavalt päikesesaarelt nimega Gran Canaria, kus veetsin 10 kogemusterohket ning unustamatut kuud töötades sealses Waldorf-lasteaias.

Lisaks erialasele arengul õppisin tundma iseend pannes end proovile minu jaoks uutes ja siiani harjumatuses olukordadele nagu öised mägitaskad või enese väljendamine kehakeele kaudu.

Mida EVT mulle andis?

Erialane töökogemus ja keeleõpe välismaal. Avastasin, et lastega töötamine võõras riigis on erinev kui koduriigis. Esialgu tundub, et kõik varasemad kogemused ning teadmised on justkui peast pühitud. Olles uues olukorras ja tundmata keelt tuleb leida nippe, kuidas end selgeks teha ja ka teisi mõista kasutades kehakeelt või verbaalset väljendusviisi. Lapsed osutasid parimateks keeleõpetajateks suutes jääda minuga ülimalt kannatlikuks ning toetavaks. Kui miskit jäi aru saamatuks, kasutasid nad piltväljendust või võtsid käest kinni ja näitasid. Nende lihtsus õpetas mind, et iga olukord on lahendatav.

Stereoptüüpidest hoidumine. Alguses oli Gran Canaria minu jaoks ainult üheks kuumaks turismikohaks. Elades seal päiksesaarel avastasin aga, et tegemist on ühe unikaalse ajalooliselt kirju kultuuriga, mis eristub teistest pisematest saartest nii geograafilise pildi kui ka inimeste hoiakute, kõnemaneeeri ja suhtumise poolest. Lisaks sellele õppisin inimesi võtma kui isiksusi mitte kultuuri produkte. Näiteks on sakslasi, kes armastavad rutiini ning korda, kuid leidub ka selliseid, kes kipuvad hilinema ning pigem naudivad kaost.

Multikultuurne elukogemus. EVT projekt juhatas minu ellu palju inimesi ja mitte ainult Hispaaniast vaid ka teistest riikidest. Elades ja töötades koos sakslaste ja poolakatega õppisin tundma põhjalikumalt neid kultuure ja olin valmis jagama ka enda kultuuride eripärasid.

Veel oli mul suurepärase võimalus kohtuda üle Euroopa erinevate noortega – olgu nendeks vahetusõpilased, rändajad, või kohalikud noored. Lõime tugeva sõprusvõrgustiku, mis tagab hilisema rahvusvahelise koostöövõimaluse ning hõlbustab reisimist.

Oma riigist eemalolek õpetas mulle rohkem inimesi usaldama ja väärtustama.

Piiride nihutamine ja nendest vabanemine

Enne oma EVT-d poleks arvanud, et suudaksin matkata keset ööd Hispaania kõrgeimale mäele või võtta ette hobikorras vulkaanmäestikel matkasid. Või magada lagedas rannas ilma telkideta ja käia kuus vähemalt korra ookeanis ujumas. Kusjuures talvekuudel võis vesi olla 15 kraadi ringis või isegi külmem. Uus keskkond ajendas mind mugavustsoonist väljuma ning end proovile panema. Tänu oma väljakutsele usaldan nüüd rohkem ennast ning tean, et kõik on võimalik ning iga olukorra eest tuleb tänulik olla – kui hull ning lootusetu see algul ka ei tunduks.

“Lorem ipsum dolor sit amet, si dici consecte tuer adipisci elit integre”

Kultuuri sügavuti mõistmine

Kui algsel oli kultuur minu jaoks vaid pinnapealselt tajutav keele, muusika, traditsioonide ja arhitektuuri kaudu, siis pikema aja jooksul õppisin nägema ka kultuuri esialgu nähtamatuid omadusi nagu inimeste tõekspidamised, väärtused, hoiakud. Arvan, et eelmainitud omadused avalduvad alles siis, kui viibida pikemat aega võõras keskkonnas. Turistina on seda raske kogeda.

Kuidas panustasin mina EVT projekti?

Kandes endaga nii ukraina kui eesti kultuuri püüdsin omalt poolt luua kohalikele kogukonnale kokkupuuteid nendega. Alustades eestikeelsetest tervitustest ning ringmängudest lasteaedades kuni mõlemate riigi põgusast tutvustusest teistele vabatahtlikele ja ka hispaania keele koolile.

“I hear and I forget. I see and I remember. I do and I understand” – Confucius”

Varasemate teadmiste ja oskuste rakendamine

Varasemad kogemused pole küll EVT puhul eelduseks, kuid tulevad kindlasti kasuks. Sain proovile panna oma muusikalisi oskusi ja teha algust käelise tegevuse arendamisega. Tegutsedes ja meisterdades koos lastega arenesin ka ise.

Aktiivsus ning valmisolek

Olin valmis ning avatud kõikidele pakkumistele ja koostööle. Käisin tööväliselt organisatsiooniga seotud töötubades ja laatadel, mis pakkusid arendavaid kogemusi ja planeerimisoskusi.

See on ainult lühike ülevaade minu suurepärasest aastast vabatahtlikuna. EVT kogemuse paremaks mõistmiseks tuleb see tee ise läbi käia kuna iga inimene tegutseb vastavalt oma eesmärkidele ning kogeb ja mõistab tehtut erinevalt. Mina võin öelda, et Euroopa vabatahtlik teenistus oli minu jaoks elumuutev ja ainulaadne võimalus õppida tundma enda sisemist maailma ja samal ajal avastada välise maailma võlusid. “I hear and I forget. I see and I remember. I do and I understand” – Confucius

Maria Tšerepaha: EVT vabatahtlik Hispaanias 2014 / 2015.
Maria saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ.

Kaunis Haifa Israelis, kust on vaade merele, mägedele, linnale ja põnevale aiale.
"Unistus on see, mis viib maailma avastama"

“Lorem ipsum dolor sit amet, si dici consectetur adipiscing elit suspendisse id elit”

Tänapäeval on maailm täis piiramatuid võimalusi reisida eri paikadesse. Kes unistab üle suure lombi lennata, kes aga lähedale naaberriiki paikseks sättida, inimesed on erinevad ning igalühel omad soovid. Minu salajane soov on reisida elu jooksul läbi veerandsajast riigist, seda pole palju kuid nõuab omajagu aega kui on soov lähemalt uurida sihtkoha eluolu ning kultuuri veidigi tundma õppida. Minu esimene kaugem reisiseiklus oli saarekesele keset Vahemerde, Maltale. Põhjapool üleskasvanud ja kerge suvega harjunud oli esimene päev kohe päikese käes karm. Pisike saar kui võrratu ajaloo Malta andis stardiks hoo sisse, et tekiks sõltuvus reisimisest.

Nüüd, aastaid hiljem ja suurema reisipagasiga ei kujutaks ettegi kui soojemas kliimas käia ei saaks ja peaks piirduma Eesti suvega. Nõudmised aina kasvavad, sest reisikihk ei lase olla, teatud aja tagant on vaja igapäevarutiinist vabaneda ja leida uusi kohti, mida külastada, et ellu „kullatükikesi“ lisada. Kõige rohkem sarnasusi meie loodusliku keskkonnaga on Lätis ja Soomes, viimane neist on kohati nii sarnane, et vahel metsas marjal käies unustan ära, et polegi kodukandis mustikaid noppimas. Naaberriigis Soomes käies on alati kodune tunne, seal võib leida põnevaid tegevusi nii suvel kilomeetrite viisi kergliiklusteedel rattaga sõites kui ka talvel lumega suusad alla panna ning ümbruskonda avastama minna.

Tuhande järve maa Soome pakub lõputult maalilisi vaateid.

“Vürtsiturg Istanbulis, Türgis lummas erinevate lõhnadega”

Soome on tuntud kui tuhande järve maa, mis üllatab ka siis kui riigis juba elatud mõnda aega oma kauni looduse ja samas ka organiseeritusega.

Kultuuriliselt kui ka looduskeskkonna poolest kõige põnevamad riigid on minu jaoks olnud siiani Israel ja Türgi. Need kaks riiki, küll kohati sarnased kuid samas väga erinevad oma loomult, on jätnud kustumatud mälestused ning võimalusel külastaksin neid uuesti. Mäed, loodus, toit ja inimesed on erilised nendes riikides, mis Eestiga võrreldes on täiesti omamoodi, mis lausa nõuab aega, et seal rohkem aega veeta.

Mul on traditsiooniks saanud, et viimasel õhtul olen olnud kusil

kõrgemas kohas, kus on võrratud vaated linnale või looduslikule paigale, tuletades meelde, et suurelt unistades võib palju saavutada. Unistused on need, milleni me püüdleme, et igapäevarutiinist välja astuda ning end motiveerida. Vahel võib mõttest tegudeni jõudmine aega võtta kuid see tasub end ära kui tulemus on meelepärane, kellel eksootiline sihtkoht silme ees säramas, kellel aga lumine mäenõlv. Lõpetades Paulo Coehlo tsitaadiga „Unistuste nimel tuleb tööd teha“, et igapäevaellu oleks tuua motivatsiooni.

Merili Vasser: EVT vabatahtlik Türgis 2017. Merili saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED MTÜ

Prantsusmaal: naeratasin ja ütlesin sobival ajal “oui”

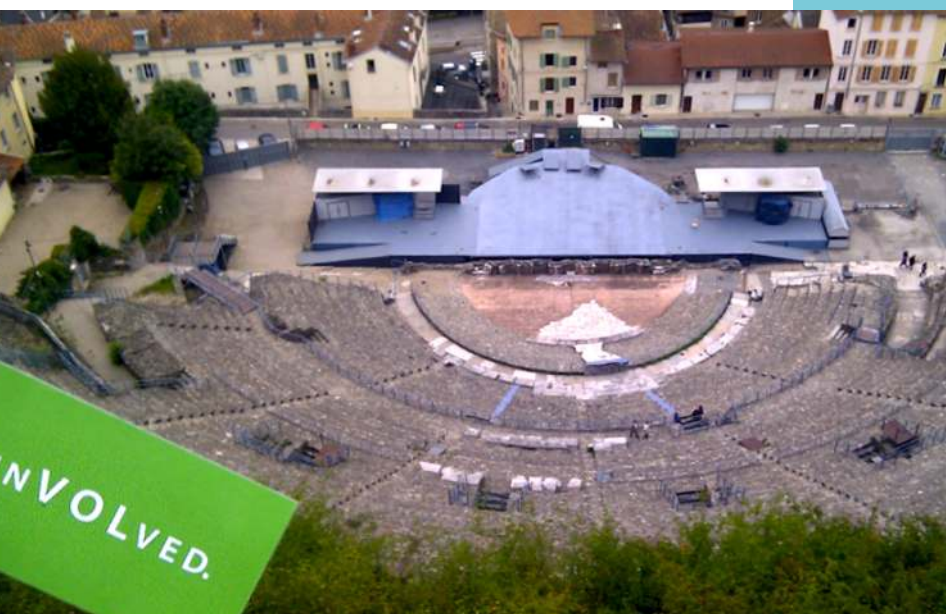

“Ning jah, see on tõsi: prantslased tõesti musitavad kõiki ja kõike!”

Kell 18 astusin Lyoni lennukilt maha ning mind võtsid soojalt vastu Diego ja Eugénie, kes mõlevad töötavad noorte infobüroos (Bureau Information Jeunesse ehk BIJ). Peale pooletunnist sõitu ja lugematul arvul ringteid (neid on siin niiiii palju!) jõudsimme Vienne'i. Õigupoolest sõitsime veel umbes 15 minutit läbi Vienne'i eeslinna, kus elavad enamjaolt sisserännanud ning mis võib öösiti olla üsna ohtlik paik (ma oletan). Kui viimaks linna jõudsimme, tervitasid mind romaaniaegsed hooned, mitu muuseumi ja paar kirikut. Tulime kohe vabatahtlike korterisse, mida on selliste projekti jaoks kasutatud juba 2007. aastast. Ma ei taha uhkustada, aga lühidalt öeldes elan ma kolmekorruselises korteris: esimesel

korrusel on kaks magamistuba ja vannituba, teisel korrusel elutuba, köök ja teine tualett ning kolmandal korrusel mezzanine ehk siserõdu ja väliterass (mis on juba saanud mu lemmikkohaks). Lihtne elamine, eks? Lisaks kõigele sellele asub korter Neljanda Septembri tänaval (la rue du 4 Septembre). Selle nimega peetakse meeles ilmselt 1870. aasta riigipööret, kui Napoleon III tõugati troonilt ja loodi Kolmas Vabariik, mis kestis kuni 1940. aastani, kui natsi-Saksamaa sellele lõpu tegi.

Mõne aja pärast ühinesid meiega ka Nathalie ja Isabelle, kes on samuti noorte infobüroo töötajad, ja seega tutvusin juba esimesel õhtul kogu BIJ pandega.

Pildil on 2000 aasta vanune ja 11 000 inimest mahutav amfiteater, kus toimub juba 1981. aastast igal suvel suur jazzfestival.

Üks kohmetu hetk hiljem ütles ta mulle “Bisous” ning õnneks rabelesin ma sellest veidrast olukorrast kahe kiire musiga välja. Ning jah, see on tõsi: prantslased tõesti musitavad kõiki ja kõike! Head sõpra kohates võid olla kindel, et musirahe tulemata ei jää. Ajasime snäkilaua taga veidi juttu (nad rääkisid, ma naeratasin ja ütlesin sobival ajal “oui”) ning varsti soovisid prantsuse kolleegid mulle head ööd. Voodisse jõudes jäin ruttu magama, naeratus endiselt näol.

Upper photo by Guillermo Alvira.
Left: Kristen Sepp

Krister Sepp: oma Euroopa Vabatahtliku teenistuse pikaajalist projekti 2013 / 2014 Prantsusmaal. Krister saatvaks organisatsiooniks oli INVOLVED mtü.

INVOLVED mtü

INVOLVED

INVOLVED.

Your possibilities to get involved

